

Neřekl jsem nic. Pokračovali jsme směrem k centru města. Kousek za ním směrem na západ ležely íránské hranice s oficiálním přechodem přes most Silk Bridge. Od té doby, co Íránci postavili zeď, vedla převaděčská trasa na jih do Pákistánu, kde *Vítr 120 dnů* od června do září vířil písek do neprostupné clony. Celá oblast byla známá jako Balúčistán a Balúčové byli dalším národem rozděleným hranicemi. Stát je střídavě utlačoval a uplácel, byli zapleteni do drogových a špiónážních válek v trojhranicním pomezí. Byli to právě Balúčové, kdo převážel cestovatele přes pohyblivé písky pouště.

Zaranj za poslední desetiletí vzkvétal, a to nejen díky obchodu s lidmi a drogami, ale i díky legálnímu dovozu paliva a cementu a zvýšenému obchodu s Íránem a Indií. Jeden můj afghánský přítel zde pracoval v devadesátých letech, kdy to bylo jen zaplivané městečko o třech ulicích; říkal mi, že obchodníci tam nikdy neslyšeli o česneku. Dnes byly obchody, kolem kterých jsme procházeli, ověšené batohy a lyžařskými brýlemi, které se hodí při písčných bouřích. Omar koupil Malikovi, který neměl pořádné boty, stříbrné tenisky a pak jsme směnili sto dolarů na íránské riály, dostali jsme přes tři miliony. Děti u přepážky nám doporučily, abychom si vzali polovinu v půlmilionových bankovkách, které se snadněji schovávají za pas nebo lepší dovnitř podrážky bot.

Do bezpečného domu dorazili další cestovatelé. Večeřeli jsme na dlouhém plastovém ubrusu rozprostřeném na koberci, kuchařův pomocník za námi chodil a pokládal na zem placky naan a misky s kuřecím vývarem. Když si Malik později zkoušel ty tenisky, zvedl jsem tu tašku navíc, kterou Omar přinesl. Působila, jako by byla plná kamenů.

„Každý by si měl vzít jenom jednu tašku,“ řekl jsem. „Co v tom vlastně máš?“

Omar ji otevřel. Vypadalo to, jako by vykradl koupelnu: kartáč, rodinné balení šamponu, kolínskou a různé krémy.

„K čemu to s sebou proboha taháš?“ řekl jsem.

Malik se zasmál. „Lak na vlasy?“

Vytáhl jsem tu plechovku z tašky. „Šampon?“

„Šampon potřebujeme, brácho.“

„Omare, ne.“ Přetahovali jsme se o kartáč na vlasy, ale pak mi vytrhl jednu z lahviček kolínské.

„Tohle je drahé.“

„Vážně, budeš litovat. Vezmi si toho co nejmní,“ řekl Malik, zatímco si zkoušel nové tenisky. „Půjdeš celé dny pěšky.“

Poté, co jsme se zbavili tašky navíc a většiny Omarových kosmetických přípravků, jsme si věci přerovnali tak, aby naše batohy vážily zhruba stejně.

Vstoupili dva muži s ranci přehozenými přes ramena.

„Jste cestovatelé Sajeda Ahmada?“ zeptal se ten větší z nich v darí. Měl světlé vlasy a široký úsměv.

„Ne, jsme Arya.“

„No, každopádně, dohlédnete mi na tašku, že ano?“

Asi po dvaceti minutách se vrátil a rozvalil se vedle nás. Oznamil, že už jede do Íránu nelegálně posedmé.

„Páni. Kolikrát tě deportovali?“ zeptal se Omar.

„Šestkrát.“

„Není to nebezpečné?“

Zasmál se. „Je to ta nejnebezpečnější cesta, která existuje. Hraješ si se životem, brácho. Jsi v rukou lupičů a policie. Pro ně lidský život nemá žádnou cenu.“ Svým severním kunduzským dialektem se pustil do výčtu hrozeb: autonehody, střelba, smrt žízni v poušti a špatné zacházení ze strany pákistánské policie, která podle něj dělala i z Íránců milosrdné lidi.

„Pákistánská policie?“ vykřikl Omar. „Pákistánská policie!“ opakoval a zíral střídavě na Malika a na mě. „Pákistánská policie čeká na hranicích. Prohledají ti kapsy i batoh a vezmou si, co budou chtít.“